

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

»

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računajo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Konec leta. — O življenji in delovanji bučel. — Izbiranje cepov ali trakov. — Medeno vino. — Medeno pivo. — Tudi jazbecu se medú ljubi. — Vosek in med škušeni zdravili v mnogih boleznih. — Naši dopisi. — Oznanilo predsedništva. — Inserati.

Konec leta.

Sedaj, ko se leto 1884. bliža svojemu koncu, bliža se ob jednom tudi drugo leto, odkar obstoji naše društvo in naš list, svojemu svršitku. Blizo konca tega meseca obhajali bomo vesele božične praznike, ter za temi v malo dneh pričnemo novo leto. Slovenski čebelar in sadjerejec približa se prav vljudno pred svoje prijatelje in čitatelje ter konec družega leta svojega obstanka za božične praznike in novo leto veselo zakliče:

Veem marljivim čebelarjem,
Neutrujenim sadjarjem,
Zvestim udom,
In neudom,
Našim bralcem,
Podpiralcem,
Li z denarjem,
Dopis'vanjem,
Voščim danes vsem
Zgor povedanim:

Božične praznike vesele,
In potice vse medene,
Ter z orehi z'lo povitel
Vsi veseli jih načinite,
Zdravi tudi uživajte,
Srečno vse pa dokončajte.
In ko mine staro leto,
Še veselo novo leto
Voščim tukaj
Vsem Vam skupaj,
Da bi zdravi ga vživali,
Meni zvesti še ostali!

Slov. čebelar in sadjerejec nastopi z letom 1885. svoj tretji tečaj. Kakor malo dete vedno večje in močnejše postaja, tako je tudi on postal od dne do dne večji ljubček svojim čitateljem in prijateljem ter prihaja vedno večji, čvrstejši in močnejši. Enako z maločebelnim panjem prišlo je „Čebelarsko in sadjerejsko društvo za Kranjsko“ med svet; se ve, da ne brez sovražnikov. A čebele tega panju so pridno delale ter hitro se množile, tako da je panj sedaj že precej močan. Da pa ta panj (naše društvo) še bolj krepak postane, prosimo vsako našo čebelico — vsacega čebelarja in sadjerejca — naj nam pridobi več čebelic — novih udov, novih prijateljev.

Naj bi nam novo leto prineslo le toliko udov kakor pretečeno, bilo bi nas čez 700. Več ko je čebelic v panju, večjo veljavo ima. Pripeljite nam tedaj novih udov! Za en goldinar pristopnine pošljemo novim članom tudi vse dozdej izšle liste „Slov. čebelarja in sadjerejca, ako priložijo za poštnino 30 kr.

Tudi prosimo naše prijatelje, naj nam blagovolijo naznaniti take osebe, katere bi vtegnile pristopiti k našemu društvu, da jim pošljemo list na poskušnjo z dotičnim vabilom. Naznanijo naj se nam dotična imena s poslednjo pošto. Nar bolj pripravno je to storiti z dopisnico, katera le 2 kr. stane, z naslovom:

Čebelarsko in sadjerejsko društvo za Kranjsko na Jesenicah, (Gorenjsko).

Vse dosedanje ude pa prosimo, naj nam še v prihodnje zvesti ostanejo ter nam pošljejo letnino za leto 1885., kakor hitro mogoče, kajti le potem nam je mogoče dobro in vspešno nadaljevati in napredovati, ako nas p. n. udje redno s svojimi doneski podpirajo.

Z Bogom, prijatelji naši za letos! Upamo, da se prihodnje leto zopet vsi vidimo!

Predstojništvo.

O življenji in delovanji bučel.

Marljiva bučela,
Različno ti dela.

Vse stvari vredne so našega opazovanja in občudovanja. Vsaka koristi nam po svoje. A rekel bi, da nam nijedna stvar ne koristi takó čudovito, kakor ravno marljiva bučela. Mej vsemi nam znanimi žuželkami, naj bolj zanimiva nas bučela; ona naj bolj nam koristi, a nam je tudi podučljiva. Dragi čebelarji, nudim vam tukaj obilo priliké, da v prihodnje do dobrega opazujete priljubljeno vam stvar — bučelo! Znano vam je, da žive buče, bodi si divje, ali pa vdomačene, v velikim številu skupaj. Marljiva bučela cel božji dan dela in išče medú na cveticah in po mahovji. Strd potem pospravi v svoje domovje, kojega ima v uli in panji.

Ako opazujemo bučelini dom — sat — takoj zapazimo, da je taisti razdeljen na troje: V enem satu buče stanujejo, v drugem imajo zalego, a tretji jim je hram za zalógo čez dolgo zimo.

V veliki republiki, recimo tudi v malem kraljestvu bučel, vlada samo jedna, in ta je kraljica. Ona je mati vseh bučel v panji. Bučelice porodijo se kot mali črvički in stare jih nekoliko časa z rilčkom pitajo. Lahno počiva črviček v svojem grobu nekako 14 dní, spi nezavedno v piskercu, katerega so buče nekako, bi rekel instiktivno (naravnim nagonom) zadelale. V tem stanji, spanji, imenuje se mlada bučelica črviček. V svojem času pride ta mali črviček na dan.

V panji obdaja kraljico mnogo trotov, a veliko več pa bučel delavek. Trotji kratkočasijo in vplodijo matico in ona potem kaj urno vplodena jajčica leže. Bučele imajo na glavi tipalnice, katere so jim za to, da bolje vidijo in se tako zamorejo obilih nezgod povsod ogniti. One imajo nadbradek, kojega pri delu vpotrebujejo. Imajo rilček, s kojim slad iz cvetic srkajo, ga povživši domov nesejo in v piskree odločijo. Nog ima bučela 6. Z sprednjima nabira množino, katero nosi nekako sredi nog — srednih nog — ki so z nekakimi lasci porašene, da jej množina tako lahko ne odpade. Tako obložena bučela vrača se domov v ul, od kojega se čestokrat nad 4 ure hoda oddalja. Pridši v panj, bučela brzo odloži svoje breme, a še druge jej pri tem delu pomagajo, kajti one domá prelevijo, kar ene v cvetkah dobijo.

Modra bučela pa tudi vkrene, da za njo v panji nij nevarnosti nobene; da je zavarovana pred slednjim neprijateljem. Kajti sat postavi pred žrelo tako umetno in spretno, da je le ozek vhod v nje dom.

Da se zamore bučela sovražnika vbrani, zato ima želo, s katerim zamore nasprotnika raniti, ja celó vmoriti. A bučela, želo zgubivši, tudi sama vmrje.

Čez vse zanimivo je to, kar na bučelah opazujemo. Modro razvrstenje bučelinih udov, ki so zares kaj pravilno porazdeljeni; njihovim delom popolnoma primerni; ljubezen do zaroda; vmetno napravljeno satovje; njihova delavnost in ročnost; njihova preprosta veselost: to je, kar najpred vsem nad bučelami občudujemo.

Torej čebelar, ne hodi nikdar mimo ula naprej, brez da bi prej ne občudoval bučele, marljive stvarí! Nikdar ne zapuščaj ula, da ne bi pomislil malo, da bučela rada dela, za kar Stvarnik jo je odločil. In če to storiš, potem lahko višje misli o bučelah dobiš. Ravno prišlo mi je v misel to-le: Bral sem nekaj: „V prav prijazni zavezi živi človek tudi lahko s takimi živalimi, katere so po svojem životu od njega jako različne, posebno z bučelami. Bučele poznajo svojega gospodarja ravno tako dobro, kakor ena drugo; ako pride katera v sosedov ul ali panj, jo domače takoj izpodijo; ako pa gospodar polne peščice bučel iz enega ula v drugega predeva, so si koj dobre — gotovo le zarad gospodarja. Pa vsakemu gospodarju niso tako pokorne in vdane, temuč le nekim — bi rekel, izvoljenim ljudem, katere čestijo, kakor svojo kraljico? Neki ljudje so jim očitno zoprni; a drugih se takoj privadijo in jih potem vedno rade imajo. Kdor pa se potí ali se jih bojí, onemu ne dajo se mirno spravljati. Labat pravi, da je v zahodnej Afriki dobil človeka, katerega so nazivali bučelnim kraljem, kajti bučele so povsod za njim letale in se mu na glavo, rame in roke usedale. Tudi beremo, da so nekaj na Egiptovskem bučele imele svoje pastirje, ravno kakor ovce; na žvižg so izletele in se vračale; vse v enej vezi letele so za svojim pastirjem, kamor mu je drago bilo.

V francoski knjigi „Naravni čudeži“ čitamo sledečo pravljico: „Blezo Nant je neka gospa v lepem poletji na svojem gradiču prebivala in tú dokaj bučel imela. Pri teh nježnih stvaricah je kaj rada bila in zarad tega vse storila, kar jim je drago in ljubo bilo. Majnika l. 1777. zbolí in umrje v Nantu. To dobo prominejo vse njene bučele od gradiča, priletijo v mesto, se usedejo na rako (mrtvaško trugo) svoje dobrotnice in ostanejo tú, dokler se pogreb ne začné. En sosed hiti na gradič in najde vse ule prazne“. Ta prikazen je kaj čudna in neobična, kajti razven svoje ljubavi in zahvale do svoje dobrotnice in matere razodevajo te živalice svoje skrivnostno znanje njene smrti in mrličnega počivališča.

Dandanašnje naravoslovje vže barem spozná, da žuželke ne služijo neogibljivo svojemu nagonu, marveč da umejo napravljati svoje satovne pogače, močno različne od navadnih, ako to tirja kaka posebna sila, potreba ali okolščina. Vhod zagradijo n. p. s satovjem, da so varne mračnih metuljev ali sfinksov. Očividno je, da ne delajo po samem nagonu, marveč tudi po nekej pameti — v sili celó iz družega gradiva, kakor po navadi. Torej naj končam tako-le :

Obilo je število
Bučelic tam v panji;
Različno, a kaj mično,
Njih delo v nehanji.

A ona tega zlega
Se nikdar ne ustraši;
Bučela se ne zbega,
Naj tudi grom jo plaši.

Domovje prva varje,
A druga strd nabira;
Naj tudi hud vihár je:
Bučelice zatira.

Nevihta kedar mine,
In solnce se prikaže,
Bučela iz doline
Strd nese vsake baže.

Zakaj bučela, tudi v sili dela !

Iv. Z-k.

Izbiranje cepov ali trakov.

Prava izvolitev v požlahtnenje odmenjenih mladik je gotovo velike važnosti, toda te še ne poznamo dobro in se pri cepljenji ne brigamo dovolj za njo. Radi jo preziramo. Da pa o tej zadevi pravi pojem dobimo, ne smemo imenitnih pravil opuščati, na pr. da je v rastlinstvu življenje tako mnogostransko, da vsak del od jedne rastline odvzet in na drugo prenesen tamkaj zopet novo rastlino naredi, katera je pa onej, od katere je bil del odvzet, popolnoma podobna. Ravno zato in zaradi te pomnožilne zmožnosti bo vsak tak del posebne lastnosti, katerih on največ ima, pokazal. Iz tega je sklepati, da se morajo cepovi od dreves in grmov, sploh od lesnih rastlin vselej taki odbrati, kakoršne požlahtnenje divjake hočemo imeti. Tu treba je gledati na cvetlice, sad, listovje in posebno na rast.

Da pa to bolj na tanko razvidimo, naj bo tu izgled, kateri je dobro znan, iz cvetličarije, naveden. Izberimo si vrtnico ali rožo. Če hočemo pri vrtnici, katero mislimo cepiti, dobiti bolj dopolnjeni cvet, treba je cep odrezati od kratke srednjemočne veje, katera je ravno cvetela, ali pa bo kmalo cvetela. Ako pa vzamemo za cep take mladike, ki so prav hitro in močno rastle, pa vendar cvetele še niso in se k cvetu tudi nič ne napravljajo, dobili bomo prav zdrave močno izraščene rastline, ki pa skoro nič ne bodo cvetele ali pa le redko kedaj. Če bi pa nasprotno namesto onih divjih izrastkov (mladik) vedno le tanke, majhne in slabotne vejice v cepove jemali, dobili bi s takim ceplenjem se ve da tudi slabotne rastline, ki bi svojo prejšnjo slabost pokazale in slabo cvetele, če prav bi bile od velikih, divje rastočih plemen in rastlin.

Prav tako, kakor smo sedaj od vrtnice povedali, je tudi v takej meri pri sadnih drevesih. Človek pri izbiranji cepov nikdar ni dovolj oprezen. Iz tega izvira, da človek po neprevidnosti in premajhni paznosti pri izbiranji cepov dobi drevesa, ki slabo cveto, malo sadu doprinašajo, in še to večinoma slabo, ter pokazujejo slabe lastnosti onih dreves, od katerih so vzeti. Nasprotno pa se dobé, in to večkrat, drevesnice, sadni vrti in drugi nasajeni prostori, v katerih so drevesa, katerih cepovi so vsi od enega in istega drevesa vzeti, zelo različna, pa vendar so vsi na jedneke prsti,

Kaj takega se večkrat prikaže pri sadnih drevesih in vinskih trtah; posebno pri zadnjih se večkrat vidi, da pomladi nekatere razraščevalne trte popred ali pa veliko pozneje poganjajo, kot druge; da nekatere prav posebne nove lastnosti prikazujejo, med tem ko druge zopet v jeseni zdaj pred, zdaj pozneje dozorevajoče grozdje različne oblike, barve in podobe pri jagodah kažejo, z jedno besedo, da prav nove vrste narede, veliko drugačne, kot pa so od onih trt, od katerih so bile vzete.

Ker drevo lahko posamezne dele na prav izvanredno različni način in tudi na neenako prikladnost naredi in to se tudi večkrat zgodi, je skrbna naloga vsacega prebrisanega vrtnarja pri izbiranju cepov in sadik z vso pozornostjo na to paziti, da le take odbere, ki vse lastnosti, katere si on pri novem drevesu želi, popolno pokaže. Odbiranje naj se nikar ne godi še le po zimi, temveč v pravem času t. j. ob času cvetja, če se gre za oplešalni grm, in ob času dozoritve sadu, če se gre za poboljšanje (požlahtnenje) sadnih dreves. Takrat že naj se mladike, katere svojo rast, rodovitnost in lastnost kot pravo in dobro pokažejo, na kak način zaznamovajo, da se ob času ve vrtnar kam obrniti, in mu ni treba takrat se z vsakojakim zadovoljiti.

Medeno vino.

Vzemi za vsakih 10 litrov vode 1 liter medu in to zmes pusti tako dolgo kuhati se in vreti, da se na površju nič več pene ne delajo. To bo trajalo kake 3 četrt ure. Dokler se peni, naj se pene z cedilko odjemajo. Na to se vrela tekočina vlije v lončene ali lesene posode, da se ohladi. Tu notri se pusti, da se na 20—25° R. ohladi. Tako ohlajena dene se v sod, v katerem je popred vino bilo. Sod se postavi v klet ali v kaki drugi mrzli prostor ter se pusti odbit, da se skuha ali vre.

Prvih osem dni naj bo sod vedno poln, ker v tem času največ tekočine izpuhti. Treba je tedaj že popred 1 ali 2 litra več take tekočine skuhati, kakor ravno sod drži, da se potem lahko zaliva.

Po preteku štiritednega takega vrenja, naj se vino, da se bolje očisti, v drug sod prelije. Tu naj zopet ostane še 4 tedne odprto, da more vreti. Zdaj, (ko je 8 tednov minilo,) je vino izgotovljeno. Dene naj se v steklenice in v suho klet shrani. Ko je vino že kake 4 tedne v steklenicah, je veliko boljše, nego takrat, ko se je iz soda jemalo.

Medeno pivo.

Medeno pivo si tako-le lahko napraviš: Vzemi 30 litrov vode, 1 liter medu. To skup zmešaj in kuhaj tako dolgo, da zavre in celo skipi. Med tem pridno odjemaj to zmes. Devaj jo v leseno ali lončeno posodo ter pusti, da se shladi do 20—25° R. K temu sedaj prideni pol kavne žlice dobrih belih pivovih drožja in pusti ali precej v tej posodi ali pa v odprtem sodu to reč 24 ur kuhati se. Po preteku 24 ur pa odlij tekočino v steklenice, dobro zamaši in zaveži. Za 14 dni je pa pivo narejeno in dobro v pijačo. Ta pijača je prav okrepčavna in dobro žejo gasi, zaradi česar je v poletnem času posebno za priporočevati, ker malo stane in je kmalo narejena.

Tudi jazbecu se medú ljubi.

V začetku decembra pridem neko jutro, tako pripoveduje neki nemški čebelar, v čebelnjak in v strahu zagledam jeden panj prekujenjen, satovje je bilo iz njega potrgano in medú je manjkalo. Mislim in mislim, kdo bi bil to storil; to nepošteno dejanje pripisoval različnim sovražnikom, a kaj gotovega nisem upal izreči. Da bi bil jazbec to naredil, tega si nikakor nisem nadjal. — Nekaj dni pozneje se pa nekaj takega zgodi v nekem drugem čebelnjaku, ki je bil precej oddaljen in lastnina družega čebelarja. Takrat bil je pa sneg, zato se je dobro pa tudi razločno njegova (jazbečeva) sled poznala, ko je prišel k čebelnjaku in tudi ko je odšel v svoj brlog. Od sih dob je večkrat po noči prišel v ta čebelnjak in panjove praznil; tako da je vse panjove v unem čebelnjaku skoro popolno izpraznil in obral. Tudi k mojemu (prvemu) je še prišel gledat, če bi še kaj dobil, da bi se malo posladkal, pa se je grozno opekkel, kajti panjovi so bili sedaj vsi za njega previsoko postavljeni.

Opomba uredništva. Vse je mogoče. Znano je sicer, da jazbec rad žre sadje in grozdje, ter da razdira osam in čmrljem gnezda; težko je pa vrjeti, da bi si upal v obližje vasi, ker je zelo nezaupljiv in se za svojo kožo bolj boji, ko vsaka druga žival. Oddaljene ulnjake že lahko da obiskuje, a v bližavo si ne upa. Tudi zato je težko vrjetno, da bi se to po zimi godilo, ker prirodopisci pravijo, da jazbec po zimi spi v svojem brlogu.

Uredništvo.

Vosek in med škušeni zdravili v mnogih boleznih.

(Dalje in konec.)

Bolezni pri otrocih.

1. V najdenišnici v Parizu so leta 1810. vsakemu novorojencu nekaj žličič zmesi iz 5 delov medu in 4 dele vode dali.
2. Da se gobice, ki se otrokom rade v ustih prikažejo, preženejo, naj se mehka cunjica pomoči v vodo in potem okoli prsta (kazalca) ovije, sè stolčenim sladkorjem potrese, in s tem se ustica obrišejo.
3. Zato je tudi dobro rabiti žajbeljnov čaj z medom.

Rane in ulesa.

Med, laško olje in vosek se skupaj staja, to mazilo je zdravilo, ki stare rane ozdravlja.

Črvi ali gliste.

1. Med je treba jesti zjutraj na tešé, vsak dan jedno žlico, pa ne prekuhanega, in na to naj se mrzla voda pije.
2. Dva lota metalčnega živega srebra, z jednim funtom vode zmešano se v lončenem loncu počasi kuha in zdaj se voda z medom zmešana notri brizglja.

Bolečine na očeh.

1. Testo malega kruhka s čebulo se naveže.
2. Če so ulesa na beli koži pri očesu, naj se z medom, v katerem so se mravlje kuhale, namaže.

Pogoltnjene reči.

Dreeham, znani potovalec po severni in srednji Afriki, oprostil je človeka, kateremu je ribja kost v grlu ostala, te bolečine s tem, da mu je dal voščene kroglice (pilne) v med pomočene, da jih je požrl.

Rumenica.

Ječmenova voda z medom in prekuhanje suhih korenin od pasje pirike.

Dušivni kašelj.

Pšenične otrobe se prekuhajo, to se zmeša z medom in mlekom in potem večkrat mlačno piti.

Griža.

Rumenjak od jajca se z voskom dobro premeša in v vročem mleku razstopi.

Sušica.

Zdravnik Boerhave je svojim na sušici (jetiki) trpečim bolnikom takošen red zaukazal:

Vsak dan morate z praznim želodcem jahati in počas vedno več objahati; zjutraj in zvečer morate ves život dolgo in trdo s toplimi in suhimi rjuhami ribati; le v zgornjih prostorih spat; zvečer zgodaj spat iti in zjutraj zgodaj vstati; medeno vodo z enakim delom mleka primešanim piti in večkrat čez dan jesti, posebno mlečne in močnate jedi, ter lahko zelenjavo.

—*—

Naši dopisi.

Kostanjerica. Naj povem tudi jest, kako je bilo v tukajšnjem okraji z letino za čebele in sadje.

Kakor sem Vam že sporočal, so čebele še precej dobro rojile, potem pa so se matice silno gubile. Toliko drugače se že ni kmali spridilo, ko letos. Vzrok temu je bilo slabo vreme. Ob kostanjevem cvetju so čebele sprvega malo dobile; proti koncu pa se je vreme zboljšalo, da je bila paša precej dobra. Tako so bile čebele rešene poletne lakote, mi pa skrbi, kje bomo dobili, če bo sila, medu za pitanje.

Od ajdove paše smo mnogo pričakovali, pa prav malo dobili. Vsled tega so čebelarji malo dobili za med, ki se je tukaj, se ve da s satjem in čebelami vred po 25 kr. kilo plačeval; pa tudi čez zimo so mogli le malo panjev obderžati. Čebele tedaj tukaj spomladi ne bodo ceno. — V pokončevanje čebel z žveplom so čebelarji tukaj tako zaljubljeni, da jih ni moč od te neumnosti in neusmiljenosti odvrniti. Mnogo sem si prizadeval, čebelarje od te napake odvrniti, pa bilo je vse zastonj. Gospod trgovec Gač bi bil rad med v celem nezdrozganem satji dražji plačeval, ko drugi medarji, pa samo enemu se je truda vredno zdelo, poskusiti med na ta način prodajati, čebele pa pri življenju ohraniti. Ko bi čebelarji vedili, kako lahko je čebelam, ki so bile s solitarjevim dimom omamljene, med pobrati, gotovo bi jih nobeden s žveplom ne moril. V ta namen se nekoliko solitarja v vodi raztopi; v to vodo se pomočijo cunje, da se napoje, potem pa se, bodi si na solnci ali pa na peči, posuše. Košček take prižgane cunje se vtakne v panj, ki se

mora pa zamašiti in nekoliko po konci postaviti, da se dim hitreje po panju razširi. V par minutah so čebele vse omamljene; ko mrtve ležijo med satjem, in čebelar stori z njimi, kar mu drago. Za četrte ure so omamljene čebele zopet zdrave. Jest izmed omamljenih čebel, poiščem matico, da jo odstranim, čebele pa stresem ali na tla, od koder se same po panjih razidejo; ali pa jih spravim v kaki prazni panj, da jih potem povoljno razdelim. Strah, da tako ojačeni panjovi čez zimo preveč medu potrebujejo, je prazen. Več ko je v panji čebel, topleje jim je, in manj hrane potrebujejo po zimi. Spomladi pa je vsaka čebela en krajecar vredna, pravi star pregovor.

Sadja, posebno jabolk je bilo letos mnogo; le škoda, da nobene cene nimajo. Če tukaj sadje obrodi ni kmetu družega z njim pomagano, kakor to, kar ga z družino povžije. Kdor ga nima, ga gre rajši prosit, ko bi ga kupil, in ga tudi lahko dobi; ptujega človeka pa v te kraje ni, da bi sadje kupil. To je poglaviten uzrok, da se tukajšnji kmetje ne morejo za sadjorejo ogreti.

Sliv je bilo po nižavah obilo, a po hribih celo nič. Tudi te nimajo skoraj nikakoršne cene. Orehi so precej dobro obrodili. Za te bodo pa že gospodinje poskerbele, da se ne bodo spridili.

Vina je letos zlo toliko, ko lani, in je tudi enake dobrote. Čudno, da se Gorenci nočejo letos pokazati k nam. Dolenjci bi jim prav radi barigle napolnili.

L. A.

Spodnja Idrija. Slavno uredništvo! V zadnjem Čebelarju in Sadjereju od 18. novembra t. l. se na 93. strani čita od zdravilnih moči voska in medu, in sicer od sledečih bolezni: Trganje po ušesih, opekline ter čebelni in osni pik. Naznani naj se v Čebelarju in Sadjereji sledeča pomoč:

Prisad in otekline.

Dim od medu in jekla je nar boljše zdravilo za prisad pregnati, če kakemu v kako rano pride, da ga močno boli in otekati začne. Temu se takole pomaga: Vzame se stara kosa ali srp, dene se v ogenj, da se razbeli in rudeč postane. Zdaj ogrni s prteno cunjo bolni ud, (kjer je bolezen in otok), spodaj drži razbeljeno koso ali srp, deni na razbeljeno železo medu, da se prav dobro kadi, ter da se boleči ud in cunja dobro pokadi. Potem ovij bolečino z cunjo, obveži, in je dobro. Bolečina kmalo neha, otekline pa tudi večjidel že v 24. urah izgine.

Opomniti je treba še tole: Če je bolezen (rana) na enem prstu in je roka vsled bolečine že do komolea otekla, tedaj ni dovolj, da se samo prst pokadi in ovije, ampak tudi druga roka do komolea, kakor daleč je otekla.

Boštjan Leskovic.

Oznanilo predsedništva.

One p. n. gospode ude, kateri so vplačali letnino za 1884. l., pa niso bili v „lmenikih“ naznanjeni, prosimo, da se oglasijo pri predsedništvu društva „na Jesenicah“; one gg. ude pa, kateri so letnino še dolžni, prosimo naj nam jo pošljejo do novega leta.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarjskega in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Natianila Klein in Kovač v Ljubljani.